Aga nüüd kuuldi wana kiparit haleda heälega hüüdwad: eks jõua ükski Tehwanit jälle elusse aidata, seda kõige wahwamat meremeest, kes iial laewa peäle astunud! Kus ma nüüd olekſin, kui tema ei oleks mind täna aitnud! Oh Tehwan, Tehwan, kes see julgeb su waese emale sinu surma sanumed wiia? — Põle ta weel surnud, hüüdis see pitk laewamees. Roidnud ta küll on ja tundmata, aga ma olen teda parajal aeal weel silmanud, muidu oleks esimene laene teda ärawiinud. Wõtke teda, andke temale soojad joomaega küllalt juua, küll ta siis peagi jälle toibub!

Parem oleks, kui ise weest laewa tuleksite, ütles teine laewamees, sest teie olete õiete otse selle upund mehe karwa. Kandkem teda meie laewa, siis sõuame teid mõlemid korraga mäele. Jah, sündku nõnda; noh poisid, edasi! Kuue sõudja rammu kandis neid peagi senna, kust Tehwan oli mõne tunni eest, siida rõõmulootust täis, maalt äraläinud. Teda kanti nüüd kohe tema ema urtsikusse, ja see pitk laewamees, kes tema elu oli peästnud, käis tema järel. Waene lesk, kelle poeg näitis surnud olewad, hakkas kibedaste nutma ja haledaste kaebama; aga see laewamees ütles: Tahad sa oma poega elusse aidata, siis kanna teda waremalt sooja woodi sisse, ja katske nõu, kuida teda jälle saate hinge wedama. Ise ta

tegi kõigest jõust abi senna juure ja tõi üht ja teist waimu äratamise rohtu kätte, ning Tehwan jõudis peagi woodis ülestoetada ja oma heategijat tänada.

Aga Tehwani tänulik ema hüüdis: Jumal hoidku! teil enesel on ikka weel need märjad riided ümber! Minu waest Tehwanit aidates, olete iseennast hoopis äraunustanud. Oh, mis äraweetind teie olete! Et pange mõne minu poea kuiwist riidist selga! Tänan teid, ütles see pitk laewamees; olgu nõnda! Läks siis kambri ja pani kuiwad riided selga. Lesk tänas teda, silmad wet täis, üteldes: Teie olete seda kõigekallimat, mis mul on maa peäl, jälle elusse aitnud. Pole mul ühtegi muud meelehead teile pakkuda; homiku ja õhtu tahan ma Jumala õnnistamist teie peäle paluda. See Jumal, kes ühe lese palwed ei põlga, aitku teid armuga üle aealiku elu mere, kunni õnsaste saate igaweste elu mäele. Sel wahwal laewamehel enesel weeresid pisarad silmist mööda palet maha, üteldes: Muud ma pole teinud, kui seda, mis mu kohus oli.

Kui ta uksest oli wälja minemas, astus üks laewa ohwitser sisse, hulk mehi, naesi, lapsi tema taga. Aulik kapteiu Peeter Alekſejewits, ütles ta see pitka laewamehe wastu, põlwili tema ette mahaheites, suur on minu rõõm, et teid ilma wigata näen olewad. Oli meil suur kartus, et teile

Eesti-maa rahwa Kalender 1890 , lk. 30